

Pravidelné programy v týdnu:

- úterý 9:30 – Setkávání nad Biblí v Pacově v Domově seniorů (probíráme Druhou knihu Mojžíšovu);
- úterý 20:00 – modlitební setkání na faře v Moravči;
- středa 19:00 – biblická hodina putovní (čteme Zjevení Janovo)
- čtvrtek 13:15 – biblická hodina na faře v Moravči (čteme Zjevení Janovo)
- čtvrtek 17:00 – setkání dětí v Nové Cerekvi
- pátek 17:00 – jednou měsíčně setkání dětí s přespáním a sobotním programem.

Z událostí, které nás v moravečském sboru čekají během roku:

- 3.6. – výjezdní bohoslužby
- 4.8.-9.8. – tábor rodin s dětmi na základně YMCA u Staňkovského rybníka – na Vlčicím, 6. ročník.
- 20.-26.8. dětský tábor na Valkounově, 2. ročník.

Ke sborovému životu patří i záležitosti finanční. Máme za sebou účetně uzavřený rok 2011, hodí se uvést některá čísla.

Výdaje v minulém roce dosáhly 420 tis., Kč. Z toho 120 tis. jsou peníze, které nezůstaly na půdě sboru, ale byly odevzdány dál: celocírkevní sbírky k různým konkrétním účelům, repartice (příspěvky na provoz seniorátů i celé církevní struktury), a především odvod do „Personálního fondu“ (71 tis.). Z něj jde většina na platy farářů a zbytek se šetří pro případ, že stát změní pravidla financování církví. Ze zbývajících 300 tis., které zůstávají na půdě sboru, tvoří většinu výdajů splátka půjčky od Jeronýmovy Jednoty, kterou jsme měli v souvislosti se zateplením (170 tis.). Režie, cestovné, energie a drobné investice v minulém roce dosáhly 130 tis.

Příjmy sboru se skládají především ze tří složek: „salár“ – členský příspěvek (140 tis.), dary (80 tis.), a nedělní sbírky celocírkevní (37 tis.) nebo pro účely sboru (57 tis.)

Pokud jste si průběžně sčítali jednotlivé cifry, vyšlo vám, že výdaje sboru byly v loňském roce přibližně o 100 tis. vyšší než příjmy. Z roku 2010 nám ovšem na účtu zbylo přibližně 200 tis., v mínusu tedy nejsme.

Možná vás ta čísla překvapí. Jsou pravdivým připomenutím, že i církev stojí peníze. Pokud se účastníte jejího života, víte, jak je s nimi nakládáno, a že slouží dobré věci.

Dobrá zpráva je, že salár a dary dokáží přibližně pokrýt základní nutné výdaje sboru. Za povšimnutí však stojí skutečnost, že ze 130 členů sboru, kterým je nad 26 let, salár platí přibližně polovina. O to více děkujeme všem, kteří moravečský sbor finančně podporují. Bez Vás by to nefungovalo.

V současném roce nás však opět čekají investice, které budou nad rámec základních výdajů. Kromě další splátky Jeronýmově jednotě půjde především o opravu varhan. Uspěli jsme se žádostí o dotaci na jejich opravu. Přesto díl finanční zodpovědnosti (ve výši 87 tis.) ponese sami. Budeme vděční za Vaši pomoc. Přispívat můžete nejspíše na sborový účet 247400890 / 0300 s variabilním symbolem určeným právě tomuto účelu: 4444. Díky!

Kontakt: Daniel Matějka, farář. Moravec 35, 39301, Pelhřimov. Tel: 565394269,
mobil: 777258831. web: <http://moravec.evangelnet.cz/>
email: moravec@evangelnet.cz

Velikonoční list

evangelickému sboru v Moravči, březen 2012

„Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? Vyroste před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“. (Iz 53,1-5)

Na velký pátek soustředíme pozornost k něčemu, co vůbec není pěkné na pohled. Naopak, je to děsivé, odpudivé. Umučený člověk na kříži. Nic hezkého. Přesto se to stalo ústředním motivem křesťanské zvěsti i motivem obrazů a soch.

Možná už nám to zvláštní nepříjde: vidáme kříže na zlatých kupolích kostelů, kříže na řetízích, které lidé nosí i jen jako ozdoby. Ovšem jsou to zvláštní ozdoby. Ve skutečnosti je kříž popravčím nástrojem, a to, co se na něm o velikonočních odehraje, není nijak ozdobné. Spíš to velí odvrátit zrak. Visí tam člověk Kristus, zubožený, vysílený. Bez důstojnosti. Kdo to chce dneska vidět? Není to zvrhlé?

Dalo by se namítnout, že to tak divácky nevděčné není. V televizi je spousta krve a má to veliký úspěch. Z části snad proto, že to není skutečné, je to jen film. Ale také je tam ta krev a násilí spíš proto, aby na nich jako kontrastním pozadí vyniknul hlavní hrdina, silný, krásný, neporazitelný. S takovým se chceme ztotožnit.

V tom pašijovém příběhu ovšem žádný takový hrdina není. Lépe řečeno: ten, který tu je, je přesně opačný než jakého by lidé rádi viděli.

Člověk nerad vidí bídu, utrpení. (Pokud snad není zvrácený.) Prorok Izajáš píše o téhle nechuti. Snad ani netuší, jak Kristus jeho slova naplní: *„Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.“*

Zakrýváme si tvář. Snad proto, že nás trápí bolest, kterou trpí. Ale možná také proto, že zubožený Kristus ve skutečnosti odhaluje naši vlastní ubohost. Pilát předvádí zbičovaného Krista před bouřící dav a pronáší slova: *„Hle, člověk.“* Takové je lidství. Slabé, krvácející. Má na hlavě korunu, ovšem trnovou,

purpurový plášť, který je ovšem předmětem výsměchu. My bychom si raději zakryli tvář, protože je to svědectvím o nás samotných. O lidstvu vůbec.

Kříž vypovídá o tom, co dokážeme. Vždyť kdo jiný dokázal Ježíše z Nazareta takto zubožit než sami lidé? Ne jen Krista, i spoustu jiných. A stále se tak děje. Působí to ti, kteří se považují za vládce, ale i dav, masa bezejmenných, kteří když spojí své hlasy, promění se v zrudu. Jednotliví lidé možná nejsou tak zlí, žádný z nich jednotlivě by Kristu smrt nepřivodil. Ale dav, nenávistná či jen lhostejná masa, to jsou ti, kdo nevinného ženou na kříž. Takoví jsou lidé. Kristův kříž je pravdivou připomínkou toho, co dokážeme.

Je však i svědectvím o tom, jací sami jsme. Nebo nejsme takoví? Chceme být podobní spíše těm hrdinům ve filmu, zdravým, silným, nezranitelným. Snažíme se tak vypadat. Ale je to skutečnost? Odvracíme tvář od Božího služebníka. „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boba a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“

Velký pátek je připomínkou pravdy o člověku. Nenabízí příjemný pohled. Ale nabízí pravdivý pohled, který se staví proti všem vzletným proslavům o síle a velikosti lidství, o pokroku a prosperitě. Připomíná nám, jak na tom v hloubi jsme.

Ovšem zároveň je Kristův kříž něčím víc než jen připomínkou dávného „*prach jsi a v prach se navrátíš*“. Tak by tomu bylo, kdyby na tom kříži byl jen jeden z nás, člověk. Na kříži však umírá Syn Boží. To je centrem křesťanské velkopáteční zvěsti. Na kříži nejsme my, je tam Bůh.

Je to nepochopitelné výměna rolí. Je to jako postavené na hlavu, že na tom kříži je Bůh. Doted' platilo že Bůh je Bůh a člověk je člověk. Bůh nahoře a člověk dole. A mezi nimi je propast. Propast, kterou se lidé marně pokoušejí přeskočit v opakovaných záchvatech vlastní pýchy.

Problém člověka je ten, že nedokáže či není ochoten přijmout své lidství. Stále si chce hrát na něco většího než je. Prosté lidství je mu málo, chce být Bohem. Kvůli téhle lidské nadutosti se světu nedostává pokoje. Vždyť jaké by to bylo, kdyby lidé přijali tu prostou skutečnost, že jsou lidmi, ve své obyčejnosti jedinečnými, ve své jedinečnosti však prostými? Kdybychom dokázali být vděční za to, že vůbec jsme, děkovat, nehrát si na něco víc. Člověk se však nechce smířit. Pořád se o něco rve.

Nyní však na kříži umírá Syn Boží a my žasneme, že jsou ty věci najednou úplně jinak. Bůh se vzdává své velikosti, své moci. Sestupuje k lidem. Činí se podobnými, jako jsou oni, se vši bídou.

Celou dobu se tady člověk pro svou pýchu snaží stát bohem. A mezi tím se Bůh pro svou lásku stává v Kristu člověkem. Přijímá ten úděl se vším všudy. Nese i tu vzpouru, kterou člověk trvale brojí proti Bohu. Přijme trest, který mu člověk připravil. Jaký zvláštní smysl v tom je?

„*Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jižvami jsme uzdraveni.*“ I v tomhle se skrývá překvapení. A sice: to utrpení není zbytečné. K něčemu je. Dokonce poslouží našemu pokoji a našemu uzdravení.

Doted' platilo, že násilí plodí jen násilí. Rána následuje ránu. Tady je však někdo, kdo rány nevrací. Snáší je, a i jim navzdory dál miluje. Podstoupí i smrt, aby postavil na hlavu tu lidskou vzpouru proti Bohu.

Aby rozbil i naše představy o Bohu. Rádi ho považujeme za sobeckého mocipána. Ovšem možná především proto, že my sami chceme takoví být.

Kristus přišel, aby ukázal, že Bůh je jiný. Je Otcem. Nestaví se nad člověka jako tyran, proti kterému je potřeba se vzbouřit. Je Otcem, který s láskou přijímá své děti takové, jaké jsou. Miluje je navzdory rozdílů, který zůstává mezi námi, mezi Bohem a člověkem. Chce být blízko, nést s námi naše radosti i trápení.

Kristus na kříži usmíruje naše nepřátelství. A pozvedá naše lidství. Sám ho přijímá se vším, co k tomu patří. Nejsme jen prach. Jsme lidé. V tom nejsilnějším slova smyslu. Jsme lidé, které Bůh přijímá jako své děti.

Bože, Otče, děkujeme, že pro tebe nejsme jen prach. Skrze Krista dáváš našemu životu novou důstojnost, zveš k lásce a radosti. Chceme tvé pozvání přijmout. Amen.

Přehled sborového dění v postním období a o Velikonocích.

25.3.	Neděle, 5.postní	bohoslužby v 9:30
1.4.	Neděle, květná	bohoslužby v 9.30
4.4.	středa	čtení pašijí v 19:00 (již v kostele)
6.4.	Velký Pátek	bohoslužby v 18.00 s Večeří Páně
8.4.	Velikonoční neděle	bohoslužby v 9.30 s Večeří Páně

Další bohoslužby se konají pravidelně každou nedělí od 9:30.
Všichni jste zváni!